

# UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1241/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
<b>1. CZĘŚĆ WSTĘPNA</b>			
<b>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>			
Wyrok Sądu Rejonowego w Oleśnicy z dnia 30 czerwca 2021 r., sygn. akt II K 1105/20, uniewinniający oskarżonego E. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 35 ust. 1a ustawy o ochronie zwierząt			
<b>1.2. Podmiot wnoszący apelację</b>			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
<b>1.3. Granice zaskarżenia</b>			
<b>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>1.3.2. Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku innego środka	lub		
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
<b>1.4. Wnioski</b>				
#	uchylenie	#	zmiana	
<b>2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy</b>				
<b>2.1. Ustalenie faktów</b>				
<b>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	E. K.	Ustalenie, że oskarżony znęcał się nad kłaczą M. w ten sposób że pomimo doznania rany ciętej długości ok. 20 cm obejmującej skórę oraz mięśnie na wysokości ramienia prawej przedniej kończyny, zmusił zwierzę do wykonywania pracy polegającej na ciągnięciu wozu	Uzupełniająca opinia biegłego z zakresu weterynarii prof. dr. hab. A. N.	319 - 320

		obciążonego ładunkiem.		
<b>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
<b>2.2. Ocena dowodów</b>				
<b>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.	Uzupełniająca opinia biegłego z zakresu weterynarii prof. dr. hab. A. N.	Opinia jest rzetelna, pełna i jasna, wydana przez podmiot profesjonalny i nie budzi żadnych wątpliwości co do zawartej w niej treści.		
<b>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</b>				

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p><b>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</b></p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Zarzuty pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych:</p> <p>1. obraży prawa materialnego tj. art. 35 ust. 1 a ustawy o ochronie zwierząt w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 10 tej ustawy poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że nie można oskarżonemu przypisać sprawstwa i winy przestępstwa znęcania się nad zwierzętami gdyż brak jest znamienia umyślności w postaci zamiaru bezpośredniego bądź ewentualnego - podczas gdy dla bytu przestępstwa znęcania się nad zwierzętami nie jest konieczne dążenie sprawcy wprost do zadania zwierzęciu bólu i cierpienia.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

Co prawda bowiem przestępstwo znęcania się nad zwierzętami w swojej konstrukcji wymaga zaistnienia po stronie sprawcy winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim, to zamiar ten należy badać w odniesieniu do samej czynności sprawczej, nie zaś woli sprawcy do zadania bólu i cierpienia zwierzęciu.

2. mającej wpływ na treść wyroku obrazy przepisów postępowania, poprzez naruszenie art. 4 k.p.k. art. 7 k.p.k., art. 366§1 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. wyrażającej się tym, że Sąd Rejonowy dokonał dowolnej oceny materiału dowodowego nie opierając swojego rozstrzygnięcia na całkowicie ujawnionych okolicznościach w sprawie, pomijając lub przeinaczając istotne dowody poprzez:

1) dowolne uznanie, że zeznania świadków: J. G., N. Z. oraz A. K. są niewiarygodne a właściwie zostały w istocie w ocenie sądu

pominięte, pomimo iż właściwa ich ocena w korelacji z innymi dowodami w sprawie, a w szczególności z dokumentacją weterynaryjną 2 lekarzy weterynarii oraz opinią biegłego odnoszącą się do stanu i warunków hodowlanych koni, ich kondycji zdrowotnej, powinna prowadzić do odmiennej oceny tych zeznań;

2) dowolną ocenę opinii biegłego i niezrozumiałe wyprowadzenie przez Sąd Rejonowy z tej opinii wniosku o braku znęcania się nad zwierzętami podczas gdy biegły wyraźnie wskazał, iż:

„ całość sytuacji wynikająca z analizy akt, zeznań świadków oraz dokumentacji fotograficznej, wskazuje na przetrzymywanie zwierzęcia w warunkach rażącego zaniedbania i niechlujstwa i pozwala na zakwalifikowanie w/ w nieprawidłowości jako naruszenie art. 35 ust. 1 ustawy o ochronię zwierząt;



3) niewskazanie w uzasadnieniu z jakich przyczyn sąd obdarzył pełną wiarą zeznania oskarżonego m. in. o jego planach wizyty u weterynarza i kowala podczas gdy brak było dowodów na jakiegokolwiek kontakty oskarżonego z weterynarzami i kowalami;

4) pominięcie w uzasadnieniu powodów dla jakich sąd pominął niekorzystne dla oskarżonego opinie lekarzy weterynarii: K. K. oraz K. S.,

- naruszenia te w efekcie skutkowały uniewinnieniem oskarżonego, podczas gdy prawidłowe przeprowadzenie oceny powyższych dowodów oraz procedowania w myśl zasad ujętych w wymienionych normach prowadziłyby sąd do odmiennych wyników co do winy oskarżonego i przypisania mu popełnienia czynu z art. 35 ust. 1a ustawy o ochronie zwierząt.

Zwiąże o powodach uznania zarzutu za

zasadny, częściowo  
zasadny albo  
niezasadny

Apelacja  
pełnomocnika  
oskarżycieli  
posiłkowych okazała  
się zasadna i  
doprowadzić  
musiała do  
uchylenia  
zaskarżonego  
orzeczenia.

Kontrola  
odwoławcza  
wykazała, że Sąd  
Rejonowy poczynił  
w sprawie właściwe  
i trafne ustalenia  
faktyczne, jednakże  
nie dokonał  
właściwej oceny  
prawnej czynu  
oskarżonego.

Zgromadzony w  
sprawie materiał  
dowodowy i  
poczynione na jego  
podstawie ustalenia  
faktyczne nie dają  
bowiem podstawy  
do wydania wyroku  
uniewinniającego.

Sąd Okręgowy  
podzielił zdanie  
skarżących, że z  
treści

przeprowadzonych  
w sprawie dowodów,  
w szczególności z  
przeprowadzonej na  
potrzeby

postępowania opinii  
biegłego z zakresu  
weterynarii prof. dr.  
hab. A. N. wynika,  
że oskarżony E.

K. dopuścił się  
zarzuczonego mu  
czynu  
kwalifikowanego z  
art. 35 ust. 1a ustawy  
z dnia 21 sierpnia  
1997 r. o ochronie  
zwierząt.

Przestępstwo polega  
na znęcaniu się  
nad zwierzęciem.  
Przez znęcanie się  
nad zwierzętami w  
myśl ustawy o  
ochronie zwierząt  
należy rozumieć  
przede wszystkim  
przypadki  
wymienione w jej  
art. 6 ust. 2,  
tj. zadawanie albo  
świadome  
dopuszczanie do  
zadawania  
zwierzęciu bólu lub  
cierpień, w tym m.  
in.:

- używanie do  
pracy albo w  
celach sportowych  
lub rozrywkowych  
zwierząt chorych, a  
także zbyt młodych  
lub starych oraz  
zmuszanie ich do  
czynności, których  
wykonywanie może  
spowodować ból;

- utrzymywanie  
zwierząt w  
niewłaściwych  
warunkach  
bytowania, w tym  
utrzymywanie ich  
w stanie rażącego  
zaniedbania lub  
niechlujstwa, bądź

w pomieszczeniach albo klatkach uniemożliwiających im zachowanie naturalnej pozycji.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w wyroku z dnia 13 grudnia 2016 roku, II KK 281/16 104, za znęcanie się nad zwierzętami może być uznane każde zadawanie lub dopuszczenie do zadawania bólu lub cierpienia, gdy wykaże się że zachowanie to było niehumanitarne, a więc nieuwzględniające potrzeb zwierzęcia lub niezapewniające mu opieki czy też ochrony. W praktyce, przy ocenie, czy dane zachowanie stanowi znęcanie się nad zwierzęciem, należy stosować posiłkowo poglądy wypracowane w tym zakresie przez doktrynę i orzecznictwo na gruncie przepisu art. 207 k.k., oczywiście przy uwzględnieniu specyfiki przedmiotu czynności wykonawczej. Przykładowo, bazując na orzecznictwie Sądu

Najwyższego, można stwierdzić, że ustawowe określenie „znęca się nad zwierzęciem” oznacza działanie albo zaniechanie polegające na umyślnym zadawaniu bólu fizycznego.

W niniejszej sprawie, zgodnie z ustalonym przez Sąd Rejonowy stanem faktycznym, w dniu 3 sierpnia 2019 roku oskarżony E. K. zaprzął klacz M. do wozu i udał się do lasu po drewno. Po załadunku drewna, kiedy to oskarżony manewrował wozem, klacz zahaczyła prawą przednią kończyną o drut, w wyniku czego doznała rany ciętej przedniej kończyny o długości ok. 20 cm. Oskarżony, pomimo że zauważył ranę u konia, kontynuował jazdę załadowanym wozem do klienta. Deklarował przy tym zamiar wezwania weterynarza do zranionej klaczy po zakończeniu pracy i powrocie do domu.

Oceniając przedmiotowe zachowanie oskarżonego Sąd Rejonowy nie dopatrywał się w

dopuszczeniu  
zranionej klaczy  
do dalszej pracy  
znamion  
przestępstwa  
znęcania się nad  
zwierzęciem.  
Uzasadniając  
wydanie wyroku  
uniewinniającego,  
Sąd ten wskazał  
m. in., że skoro  
klacz miała zdolność  
dalszego poruszania  
się, która  
umożliwiła jej  
dotarcie do domu, to  
decyzja oskarżonego  
o dokończeniu  
pracy, tj.  
kontynuowaniu  
przewożenia drewna  
przy pomocy  
zaprzęgniętego do  
wozu zranionego i  
krwawiącego konia,  
była w pełni słuszna.  
Rzecz jednak w tym,  
że jak wynika z treści  
opinii biegłego z  
zakresu weterynarii  
prof. dr. hab. A.  
N. z Wydziału (...)  
Weterynaryjnej (...)  
Przyrodniczego we  
W. - specjalisty  
od chorób koni,  
dalsze użytkowanie  
pociągowe konia,  
pomimo posiadanej  
przez oskarżonego  
wiedzy dotyczącej  
masywnego  
zranienia zwierzęcia,  
było  
niedopuszczalne.  
Biegły kategorycznie  
stwierdził, że  
ujawnienie  
powstania rany

ciętej u klaczy  
obligowało  
oskarżonego do  
niezwłocznego  
podjęcia kroków  
zmierających do  
zaopatrzenia  
powstałej rany oraz  
nie obciążania  
zwierzęcia pracą i  
wysiłkiem  
fizycznym.

Znamiennym jest  
przy tym, że Sąd  
Rejonowy oceniając  
przedmiotową  
opinię biegłego za  
jasną, pełną i  
kategoryczną,  
podzielił wszystkie  
wnioski w niej  
zawarte.

W postępowaniu  
odwoławczym Sąd  
Okręgowy  
postanowił  
przeprowadzić  
dowód z  
uzupełniającego  
przesłuchania  
biegłego z zakresu  
weterynarii prof. dr.  
hab. A. N., czemu  
dano wyraz w  
pkt 2 niniejszego  
uzasadnienia.

Biegły, opiniując  
uzupełniająco na  
rozprawie  
apelacyjnej w dniu 6  
kwietnia 2022 roku  
podtrzymał wnioski  
sformułowane w  
sporządzonej przez  
siebie opinii  
pisemnej z dnia  
17 grudnia 2020  
roku. Wyjaśnił, że  
jego wniosek o

wypełnieniu przez oskarżonego znamion czynu z art. u art. 35 ust. 1a ustawy z 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt, oparty został na ujawnionej w sprawie okoliczności dotyczącej zmuszania rannego konia do wykonywania pracy polegającej na ciągnięciu wozu obciążonego ładunkiem. Biegły po raz kolejny kategorycznie stwierdził, że oskarżony nie powinien w drodze powrotnej obciążać konia ładunkiem.

W tych okolicznościach, stanowisko Sądu Rejonowego o braku podstaw do przypisania oskarżonemu sprawstwa i winy przestępstwa znęcania się nad zwierzęciem, nie mogło zostać zaakceptowane.

Zgodnie z ustalonym stanem faktycznym, oskarżony bowiem nie tylko nie zapewnił kłaczy należytej opieki, nie opatrując niezwłocznie powstałej rany, ale przede wszystkim zmuszał ją do



czynności, których wykonywanie mogło spowodować u niej ból, tj. ciągnięcia wozu obciążonego ładunkiem. Dopuszczył się zatem zachowania polegającego na zadawaniu zwierzęciu bólu i cierpienia w sposób wskazany w art. 6 ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie zwierząt, które to zachowanie stanowi formę znęcania się nad zwierzętami z art. 35 ust. 1a ustawy z 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt.

W tym stanie rzeczy, rozstrzygnięcie Sądu meriti nie mogło się ostać, przy czym zasada dwuinstancyjności postępowania oraz zawarta w art. 454 § 1 k.p.k. reguła ne peius stała na przeszkodzie wydaniu przez Sąd odwoławczy orzeczenia reformatoryjnego, pozwalając jedynie na uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Wniosek

<p>Uchylenie wyroku sądu I instancji oraz przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wobec przyczyn omówionych przy rozpatrywaniu zarzutów, wniosek uznać należało za zasadny.</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut oskarżyciela publicznego błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na jego treść, polegającego na niesłusznym uznaniu, że zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 35 ust. 1a ustawy o ochronie zwierząt - podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego materiału</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Apelacja oskarżyciela publicznego zasługiwała na uwzględnienie, choć, jak wyjaśniono powyżej, poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne okazały się prawidłowe. Z uwagi na to, że argumentacja przytoczona na poparcie podniesionego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych jest w istocie tożsama z treścią apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, motywy jakimi kierował się Sąd Okręgowy, uwzględniając obie wniesione apelacje i uchylając wyrok do ponownego rozpoznania, zawarte zostały w sekcji 3.1 niniejszego uzasadnienia. Sąd Okręgowy odsyła do ich lektury wskazując, że			

<p>odnoszą się one także do okoliczności podniesionych w apelacji oskarżyciela publicznego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Oleśnicy II Wydział Karny do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd Okręgowy, podzielił zdanie oskarżyciela publicznego, że przeprowadzone w sprawie dowody świadczą o tym, że oskarżony E. K. dopuścił się czynu kwalifikowanego z art. 35 ust. 1 a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt., wobec czego wniosek uznać należało za zasadny.</p>		
<p>4. <b>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</b></p>		

<b>UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</b>		
4.1.	Nie dopatrzono się uchybień, które podlegają uwzględnieniu niezależnie od kierunku i granic zaskarżenia orzeczenia.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
<b>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</b>		
<b>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</b>		
5.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
<b>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</b>		
5.2.	Przedmiot i zakres zmiany	

Zwiąże o powodach zmiany			
<b>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>			
<b>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</b>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.	Konieczność uchylenia	# art. 454 § 1 k.p.k.	

	zaskarżonego orzeczenia		
Zwięźle o powodach uchylenia			
<p>W ocenie Sądu Okręgowego, całokształt przeprowadzonego w sprawie materiału dowodowego i ustalony na ich podstawie stan faktyczny nie dawał podstaw do uznania, że zarzucone oskarżonemu zachowanie nie wypełniło znamion zarzuconego mu czynu z art. 35 ust. 1a ustawy o ochronie zwierząt.</p> <p>W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok musiał ulec wzruszeniu, przy czym zasada dwuinstancyjności postępowania oraz zawarta w art. 454 § 1 k.p.k. reguła ne peuis stała na przeszkodzie wydaniu przez Sąd odwoławczy orzeczenia reformatoryjnego, pozwalając jedynie na uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>			

<p><b>5.3.2.</b> <b>Zapatrywania</b> <b>prawne i</b> <b>wskazania co do</b> <b>dalszego</b> <b>postępowania</b></p>	
<p>Rozpoznając przedmiotową sprawę po raz kolejny, Sąd Rejonowy, mając na uwadze kwestie sygnalizowane w powyższych rozważaniach, po raz kolejny podda wszechstronnej analizie, całokształt przeprowadzonych w sprawie dowodów, dążąc do poczynienia precyzyjnych ustaleń w zakresie wszystkich elementów stawianego oskarżonemu zarzutu i bacząc na istotę znamion przestępstwa z art. 35 ust. 1a ustawy o ochronie zwierząt. Następnie Sąd ustali prawidłowy stan faktyczny sprawy, wyprowadzi prawidłowe wnioski odnośnie sprawstwa i winy oskarżonego oraz wyda trafny wyrok.</p>	
<p><b>5.4. Inne</b> <b>rozstrzygnięcia</b></p>	



<b>zawarte w wyroku</b>		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
<b>6. Koszty Procesu</b>		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
<b>7. PODPIS</b>		

<b>1.3. Granice zaskarżenia</b>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uniewinnienie oskarżonego E. K. od zarzucanego mu czynu.		
<b>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<b>1.3.2. Podniesione zarzuty</b>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<b>1.4. Wnioski</b>		
#	Uchylenie	# zmiana

<b>1.3. Granice zaskarżenia</b>		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uniewinnienie oskarżonego E. K. od zarzucanego mu czynu	
<b>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

<b>1.3.2. Podniesione zarzuty</b>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<b>1.4. Wnioski</b>			
#	Uchylenie	#	zmiana